



HEVOSKALLION KUISKAAJAT

NÄKYMÄTÖN LAHJA



*Katariina
Alongi*

KUVITTANUT

ELLI PUUKANGAS

TAMMI

Rakkaalle Virpi-tädilleni



Ensimmäinen painos
Teksti © Katariina Alongi 2025
Kuvat © Elli Puukangas 2025
Teoskokonaisuus © Tammi 2025
Kansi ja taitto Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-7247-4
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

*Katariina
Alongi*



HEVOSKALLION KUISKAAJAT

NÄKYMÄTÖN LAHJA

*Katariina
Alongi*

*Kuvittanut
Elli Puukangas*



HEVOSKALLION KUISKAAJAT

NÄKYMÄTÖN LAHJA

TAMMI • HELSINKI

LUKA



1

Vaikka Lukalla on korvissaan kuulokkeet, Hevoskallion koulun oppilaiden äänet kantautuvat niiden läpi. Hän huokaisee ja jatkaa pihatton juoma-astian putsaamista musiikin tahtiin. On ärsyttävää, että oppilaat pitävät niin paljon ääntä, vaikka heille on kerrottu, että tallissa puhutaan hiljaa. Kaikenlainen mekastaminen on kiellettyä silloinkin, kun karsinoiden asukkaat ovat ulkona, kuten juuri nyt. Talli on hevosten koti.

Luka vaihtaa harjan sieneen ja pyyhkii sillä juomakuppia. Isä on luvannut hänelle työstä palkkaa, mutta ennen sen maksamista isä aina tarkistaa, että hommat on tehty kunnolla. Naurunremakka kaikuu jälleen tallin käytävällä, ja Luka pudistaa päätään. Uudet oppilaat eivät ole vielä selkeästi oppineet tallin tavoille.

Luka saa ponipihatton juoma-astian siistiksi ja heittää sienet vesi-ämpäriin. Samalla hän huomaa, että tallissa on nyt hiljaista, ja ottaa kuulokkeen pois toisesta korvastaan. Lähtivätkö seiskaluokkalaiset vihdoinkin muualle remuamaan?

Tyttöporukka on vielä tallissa, mutta he puhuvat nyt niin hiljaa, että Luka ei kuule kunnolla, mitä he sanovat. Hän kohauttaa olkiaan. Ehkä joku on käynyt muistuttamassa tyttöjä tallin säännöistä. Hän

on juuri laittamaisillaan kuulokkeen takaisin korvaansa, kun joku tytöistä mainitsee hänen nimensä. Vai sanoiko tämä jotain muuta, mikä vain kuulosti siltä? Luka terästää kuuloaan ja kävelee sisäpihaton ja tallin väliselle ovelle, joka on raollaan.

”Mä kuulin, että se jotenkin hypnotisoi Divan ja sai sen tulemaan tallille ilman riimua”, joku sanoo.

”Se tyttö on kyllä aika outo”, joku toinen vastaa.

”Niin on, mä en ole ikinä edes kuullut sen puhuvan”, kolmas kommentoi.

Luka rypistää kulmiaan. Tytöt puhuvat luokkakaveristaan Tarasta ja siitä, kuinka tämä oli saanut tuotua loukkaantuneen ja pelokkaan Divan metsän siimeksestä tallille, vaikka opettajat tai Lukan isäkään eivät olleet saaneet sille edes riimua päähän. Luka tietää, mitä metsässä tapahtui, sillä hän oli paikalla ja näki kaiken omin silmin. Kieltämättä koko tapahtuma oli aika uskomaton, ja Luka-kin on pohtinut sitä hyvin paljon, niin kuin varmaan kaikki, jotka siellä olivat. Ja näköjään nekin, jotka eivät olleet...

”Se on myös tosi pienikokoinen”, yksi tytöistä sanoo. ”Onkohan se oikeasti edes meidän ikäinen?”

”Tietääkö joku, mistä se on tullut tänne? Ei ainakaan mistään ratsastuskoulusta, koska se ei osaa ratsastaa ollenkaan. En tajua, miten se on edes päässyt tänne.”

Tytöt ovat hetken hiljaa, ja Luka osaa kuvitella, kuinka he nyökytelevät toisilleen. Hän hiipii lähemmäs raollaan olevaa ovea.



”Ehkä se on noita”, joku ehdottaa. Kommentti on tarkoitettu vitseiksi, ja muut nauravatkin kovaan ääneen.

”Se taikoo jonkun kirouksen sun päälle, jos et ole varovainen”, toinen tyttö sanoo.

Nauru jatkuu. Lukaa alkaa keljuttaa keskustelun saama käänne. Hän pohtii, mitä tehdä. Isä on aina kieltänyt häntä puuttumasta oppilaiden tekemisiin. Luka käy muualla koulua eikä ole osa Hevoskallion porukkaa, vaikka hän onkin tallilla melkein joka päivä.

”Älä sekaannu oppilaiden keskinäisiin sotkuihin”, isä on painottanut moneen kertaan.

Joskus Luka on kuitenkin ollut tilanteissa, joissa olisi tehnyt mieli sekaantua. Kuten äsken, kun tytöt mekkaloivat tallissa.

Yhtäkkiä joku puhuu napakalla äänellä.

”Lopettakaa tuo mollaaminen.”

Lukaa hymyilyttää. Hän tunnistaisi Emmin kirkkaan äänen missä vain. Tyttö on tuonut kouluun vuonohevosensa Trixin sekä sen seuralaisen Mini-shettiksen. Emmi on todella avulias ja reipas mutta myös rohkea. Hän ei tunnu välittävän, mitä muut hänestä ajattelevat.

”Oliko teistä kukaan siellä metsässä näkemässä, mitä Tara teki Divan kanssa?” Emmi kysyy nasevasti.

Luka kurkkaa oven raosta. Punatukkainen tyttö seisoo kädet puuskassa muun porukan edessä. Tytöt ovat hiljentyneet ja vilkuilevat toisiaan kulmiensa alta.

”Aivan, ette olleet. Minäkään en ollut, mutta kuulin, että kukaan muu ei päässyt edes lähelle Divaa paitsi Tara. Se tyttö ei ehkä osaa ratsastaa, mutta hevosista se tietää enemmän kuin kukaan teistä. Olette vain kateellisia.”

Kun Emmi on sanonut sanottavansa, hän kääntyy kannoillaan ja lähtee pihaton ovea



kohti. Lukalle tulee kiire häipyä. Paniikissa hän katselee ympärilleen, koska ei halua jäädä kiinni salakuuntelusta. Hän pujahtaa nopeasti rehuvaraston ovesta ja rukoilee mielessään, ettei Emmillä ole sinne asiaa. Tyttö menee onneksi poniensa luokse pihattoon. Luka huokaisee helpotuksesta.

Auringonvalo virtaa rehuhuoneen pienestä ikkunasta sisään, ja hetken Luka seisoo sen lämmössä. Hänestä tuntuu aina ikävältä kuulla, kun jostain henkilöstä puhutaan pahaa selän takana. Luka tietää, miltä sellainen tuntuu. Kukaan ei ansaitse sitä, kaikkein vähiten Tara, joka oli auttanut Divaa ja Saskiaa. Lukakaan ei tiedä, miten tyttö sen teki, mutta haluaisi kuulla lisää. Vaikka isä on kuinka sanonut, että Lukan pitäisi pysyä kaukana koulun oppilaista, Taran kohdalla Luka haluaisi tehdä poikkeuksen.

Emmin askeleet kaikuvat jälleen käytävällä, hän on palaamassa päätalliin. Luka odottelee vielä hetken rehuhuoneessa. Juuri kun hän on lähtemäisillään pihattoon, hän sattuu vilkaisemaan ikkunasta tallin pihalle. Pieni hahmo kävelee hartiat lysisssä ja pää painuksissa tallilta pois päin. Hän on jo melkein koululle vievän mäen puolellavälissä.

Tara.

Lukan sydän jättää lyönnin välistä. Oliko Tara kuullut, mitä muut puhuivat hänestä?

TARA



2

Tara kävelee raskain sydämin asuntolan portaat ylös. Ensimmäinen kouluviikko Hevoskallion koulussa on ohi. Hän on selvinnyt hengissä, vaikka välillä on tehnyt tiukkaa. Tara ei koskaan halunnut tänne, vaan oli joutunut kouluun äidin ja isän päätöksestä. Jos totta puhutaan, Tara ei halua mihinkään kouluun, koska olipa hän missä tahansa, hänestä tuli aina silmätikku. Niin oli käynyt taas, vaikka Tara oli tehnyt kaikkensa sen välttämiseksi.

Ehkä hän vain on juuri niin outo kuin kaikki sanovat.

Taraa itkettää. Hän kuuli äsken, miten luokkakaverit puhuivat hänestä tallissa. Joku oli kutsunut häntä jopa noidaksi. Se tuntuu pahalta. Mutta jos joku kysyisi, mitä hänen ja Divan välillä oli metsässä tapahtunut, ei hän osaisi sitä itsekään kertoa. Jasmin, hänen huonekaverinsa, olikin kysynyt asiasta omalla hiljaisella tavallaan, eikä Tara ollut pystynyt vastaamaan oikein mitään. Vaikka he ovat tunteneet vasta viikon, Tara toivoo, että heistä on tullut jonkinlaiset ystävät. Hän ei ole aivan varma, miltä tosiystävyyys tuntuu, mutta Jasminin kanssa hänellä on viikossa ollut enemmän ystävyyttä kuin koskaan aiemmin kenenkään kanssa. Tara ei kuitenkaan tiedä, mitä Jasmin hänestä ajattelee.

Todennäköisesti pitää sua yhtä outona kuin kaikki muutkin, pieni ääni Taran sisällä kuiskaa. Sitä ääntä on vaikea olla uskomatta.

Kun Tara pääsee vihdoin asuntolan toiseen kerrokseen, siellä on hiljaista. Suurin osa koulun oppilaista on lähtenyt viikonlopuksi kotiin tai kuka minnekin. Jasmin on esimerkiksi kisareissulla hevosensa Falunin kanssa. Jasmin kilpailee esteillä, ja tänä viikonloppuna on tärkeä esteratsastuskilpailu monen tunnin matkan päässä. Tara oli salaa toivonut, että Jasmin pyytäisi hänet mukaan, mutta niin ei ollut käynyt.

Ajatus viikonlopusta koululla yksin ahdistaa. Taran on kuitenkin totuttava niihin, koska äiti on aina matkoilla. Isä on muuttanut Kanadaan Kaliforniasta, ja ainoat elossa olevat isovanhemmat asuvat Yhdysvalloissa. Taralla ei ole Suomessa ketään, kenen luokse hän voisi mennä viikonlopuksi. Sekin ajatus puristaa. On parasta olla ajattelematta sitä sen enempää.

Oman huoneensa ovella Tara huomaa, että käytävän päässä viimeisen huoneen ovi aukeaa ja Saskia, Taran luokkakaveri ja Divan

omistaja, könyää käytävään kainalosauvojen varassa pitkät vaaleat hiukset tiukalla po-

ninhännällä. Tara repäisee vauhdilla oman ovensa auki ja livahtaa huoneeseensa. Sydän pamppaillen hän jää nojaamaan oveen ja kuulostelee Saskian askeleita, jotka raahustavat hitaasti hänen huoneensa ohi.

Huh, Tara ajattelee, onneksi ei tarvinnut kohdata Saskiaa käytävässä. Hänen tunteensa ovat ristiriitaisia. Toisaalta hän on jakanut Saskian kanssa itsestään enemmän kuin kenenkään muun kanssa tässä



koulussa. Saskia muun muassa tietää, ettei Tara halua olla Hevoskallion koulussa yhtään enempää kuin Saskiakaan. Mutta samalla on selvää, ettei tyttö voi sietää häntä ja on vihainen kaikesta siitä, mitä Taran ja Divan välillä on tapahtunut.

Tarakaan ei pidä Saskiasta, vaikka toisaalta hän vähän säälii tyttöä. Mutta ihan vähän vain. Enimmäkseen Saskia on Tarasta pelottava, sillä hän on aina vihainen tai vähintäänkin kiukkuinen. Tara on vannonut pysyvänsä vastaisuudessa mahdollisimman kaukana sekä Saskiasta että tämän hevosesta Divasta. Jälkimmäinen tulee olemaan paljon vaikeampaa, sillä jokin mustassa tammassa vetää Taraa puoleensa. Hän on kuitenkin päättänyt, että mikään mahti maailmassa ei saisi häntä menemään enää lähelle Divaa. Ei edes eräs jännittävä, kultainen kettu.

SASKIA



3

Saskiaa jännittää. Hänen oma kouluratsastusvalmentajansa Tea on luvannut tulla vielä tänä iltana koululle kouluttamaan Divaa. On kuitenkin helpotus, että valmentaja on vihdoin tulossa, ja Saskia toivoo, että Tea laittaisi Divan järjestykseen. Kulunut viikko hevosen kanssa on ollut sietämätön ja aika ajoin pelottavakin. Pahinta oli, kun Saskia putosi Divan selästä ja se karkasi metsään. Nilkka oli nyrjähtänyt siinä rytäkässä – tai oikeastaan ei juuri silloin, mutta niin kaikki olivat olettaneet, eikä Saskia ollut korjannut virhettä.

Sama se. Kenellekään ei kuulu, mitä metsässä oikeasti tapahtui. Vaikka Saskiasta onkin rasittavaa könkätä kainalosauvoilla joka paikkaan, kipeän nilkan vuoksi hänen ei onneksi tarvitse edes yrittää ratsastaa Divalla tai edes taluttaa sitä. Tammalle oli tullut metsässä haava jalkaan, ja se oli joutunut karsinalepoon. Niinpä sen käsitteleminen olisi nyt vielä vaikeampaa kuin aikaisemmin. Siksi Saskia onkin onnellinen, että Tea hoitaisi homman, ainakin viikonloppuna.

Saskia kävelee hitaasti tallille. Hän toivoo, ettei siellä ole ketään muuta, sillä jos hän joutuu vielä kerran selittämään tilannettaan kenellekään, hän alkaa kirkua. Miksi ihmiset eivät voi jättää häntä

rauhaan? Koko ajan joku on kyselemässä, miten hän jaksaa ja milloin hän voisi taas ratsastaa. Sekään ei Saskian mielestä kuulunut kenellekään. Ihmisten kysymykset tuntuivat todella tungettelevilta.

Saskia kampeaa tallin pääoven auki ja pälyilee ympärilleen. Onneksi tallinkäytävä näyttää autiolta. Varmuuden vuoksi hän vilkaisee pihatunkin puolelle, mutta hevoset ovat laitumella. Hyvä. Se tarkoittaa sitä, että Saskian hermoja raastava Tarakaan ei ilmestyisi paikalle.

Saskiaa kaduttaa, että hän avautui luokkakaverilleen omasta elämästään, kun he kohtasivat tallissa toissa yönä. Hän ei voi uskoa, että oli antautunut tunteiden valtaan sillä lailla toisen ihmisen seurassa. Vieläpä juuri nössykkä Taran. Tyttö oli jostain käsittämättömästä syystä aina paikalla juuri silloin, kun Saskialla ja Divalla menivät sukset ristiin. Saskia oli jopa näyttänyt heikolla hetkellään Taralle videon Keirasta, entisestä ponistaan, jota hänellä on valtava ikävä. Keira on hänen sydänhevosensa, mutta se oli annettu hänen pikkusiskolleen, ja hän itse joutuu ratsastamaan Divaa. Vaikeaa, kärtyilevää Divaa, jonka kanssa yksikään päivä ei ole helppo.

Saskia pysähtyy mustan tamman karsinan eteen. Hevonen säpsähtää hänet nähdessään ja siirtyy kauemmas ovesta. Saskia puristaa huulet napakasti yhteen. Välillä hän toivoo, että Diva katoaisi jonkin ja sen tilalle tulisi kuin taikauskusta uusi, erilainen hevonen.

Onneksi kukaan ei pysty lukemaan hänen ajatuksiaan, sillä häpeäkseen Saskia on toivonut jopa Divan kuolemaa, niin kamala kuin se ajatus onkin. Jos ihmiset tietäisivät, mitä hänen päässään liikkuu, he sanoisivat, että Saskia on ilkeä ihminen, joka ei ansaitse omaa hevosta. Ja he olisivat oikeassa. Saskia tietää itsekkin epäonnistuneensa hevosenomistajana ja ratsastajana.

Saskiaa väsyttää. Kainalosauvoilla käveleminen saa hänen hartiansa kivistämään. Olkapäitä särkee kuin hän olisi kantanut koko päivän raskasta taakkaa selässään. Onneksi on perjantai-ilta eikä huomenna olisi koulua. Ja valmentajakin tulisi pian.

Saskia nojaa karsinan seinään ja katselee hevostaan. Se on nyt palannut taas syömään heiniä, mutta vaikka se on näennäisesti rauhallinen, se tarkkailee häntä toisella silmällä koko ajan valmiina hyppäämään tarvittaessa kauemmas.

Saskia muistaa, mitä Tara oli sanonut hänelle toissayönä, kun hän oli tuskaillut, että Diva vihasi häntä.

Ehkä Diva ajattelee, että sä et tykkää siitä.

Saattoiko Tara olla oikeassa? Tietääkö Diva, mitä Saskia ajattelee – ja mitä hän tuntee tai ei tunne hevosta kohtaan? Ajatus on pelottava. Hänen pitäisi tietysti rakastaa Divaa, mutta hän ei voi itselleen



mitään. Ja se hävettää enemmän kuin mikään muu maailmassa. Jopa enemmän kuin se, että hän myös pelkää Divaa.

Pelkää ja vihaa.

Saskia kerää kainalosauvat mukaansa. On aika lähteä takaisin koululle päivälliselle. Hän pyyhkäisee pitkät, vaaleat hiussuortuvat kasvoiltaan ja vilkaisee karsinassa seisovaa mustaa tammaa vielä kerran. Jos se osaisi puhua, mitä se sanoisi?

Varmaan juuri sen, minkä Saskia itsekin tietää.

Saskia, sä olet huono ihminen, joka ei ansaitse omaa hevosta.

RISTIRIIDAT SYVENEVÄT!

Hevoskallion koulussa kohistaan Taran hämmästyttävistä taidoista. Miten ihmeessä ujo tyttö saa hurjan tamman aina rauhoittumaan?

Taran koulutaival jatkuu kivikkoisena, kun muut pitävät häntä noitana. Divan omistaja Saskia ei haluaisi Taraa lähellekään hevostaan, vaikka se tarvitsee selvästi apua. Kun Saskian valmentaja saapuu tallille, hänen kovat otteensa herättävät Saskiassa uudenlaisia tunteita. Tara haluaisi paeta ikävää tilannetta, kunnes saa vahvistusta yllättäviltä tahoilta. Salaperäisen ketun viesti kirkastuu, mutta uskaltaako siihen luottaa?

Kiehtova trilogia intuition voimasta jatkuu nyt toisessa osassa.



www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-7247-4

KANNEN KUVA: ELLI PUUKANGAS